

Arrest

nr. 301 641 van 15 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 november 2023.

Gelet op de beschikking van 23 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn uit Armenië, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 22 juni 2023 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) haar huidig tweede verzoek om

internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geoordeeld dat haar redenen om asiel aan te vragen, met name dat zij omwille van haar verslechterde gezondheid niet langer in staat is om voor zichzelf te zorgen en zij bijgevolg hoopt dat haar in België wonende zoon voor haar zou kunnen zorgen, vreemd is aan de artikelen 48/3 en 48/4. Zij verliet Armenië indertijd om economische redenen en verklaarde ook er nooit te zijn vervolgd. Hieruit werd besloten dat verzoekster ten aanzien van Armenië op geen enkele wijze enige intentionele benadeling of bedreiging van haar leven, vrijheid of fysieke integriteit in de zin van de Vluchtelingenconventie vreest, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekster tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

In het kader van haar huidig verzoek houdt verzoekster vast aan haar verklaringen zoals afgelegd tijdens haar vorig beschermingsverzoek. Zij verwijst ditmaal wel naar de instabiele veiligheidssituatie in de grenszone tussen Armenië en Azerbeidzjan.

Ter staving van haar huidig beschermingsverzoek legt zij drie persartikels neer omtrent de veiligheidssituatie in Armenië alsook een schriftelijk verzoek van haar kinderen.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vooreerst op goede gronden gemotiveerd dat verzoekster volhardt in haar eerdere verklaringen dat zij door een slechte gezondheid zorgbehoevend is en bijgevolg hoopt bij haar in België wonende kinderen te mogen blijven. Zij haalt ten aanzien van Armenië geen nieuwe elementen aan die kunnen wijzen op een intentionele bedreiging van haar leven, vrijheid of fysieke integriteit in de zin van de Vluchtelingenconventie. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekster niet concreet aannemelijk maakt in welke zin zij heden een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in verband met de huidige veiligheidssituatie in het grensgebied van Armenië en Azerbeidzjan. De door haar bijgebrachte documenten wijzigen niets aan voorgaande bevindingen.

De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en de documenten die verzoekster aanbracht in het kader van haar huidig volgend beschermingsverzoek, dat zij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct.

5. Verzoekster slaagt er in haar verzoekschrift niet in hier anders over te doen denken. Zij komt immers niet verder dan het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij geen ander licht werpt op de beoordeling van het CGVS.

6. Door louter te volharden in haar eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoekster geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen, met name dat verzoekster motieven aanhaalt die vreemd zijn aan asiel. Het loutere feit dat

verzoekster in haar land van herkomst van familiale steun verstoken zou zijn, houdt op zich geenszins vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in, maar is een puur socio-economisch probleem dat gepaard gaat bij een herintegratie in de Armeense samenleving zonder dat in deze sprake is van enige intentionele benadeling in de zin van een bedreiging van haar vrijheid, leven of fysieke integriteit. Deze problematiek is niet afdoende om te gewagen van een daad van vervolging, zoals omschreven in artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, of als ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van deze wet. Het loutere gegeven niemand meer te hebben in Armenië, bereikt niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

In de mate verzoekster wegens haar leeftijd (zij is 67 jaar) en haar gezondheidstoestand (zij verklaart dat zij slecht te been is; problemen heeft met haar bloedcirculatie en ruggenwervels; pijn heeft in de onderbuik; haar bloeddruk en cholesterol niet te best zijn - "Beoordeling bijzondere procedurele noden" d.d. 1 juni 2023; "Verklaring volgend verzoek" d.d. 1 juni 2023) passende zorg behoeft, toont verzoekster niet aan dat zij in Armenië geen toegang zal hebben tot de benodigde medische ondersteuning. Dit blijkt evenmin uit de geciteerde informatie in het verzoekschrift waaruit enkel kan blijken dat een aanzienlijk deel van de bevolking leeft onder de armoedegrens en de koopkracht is gedaald. In zoverre aangenomen kan worden dat er een kwaliteitsverschil mogelijk is tussen de gezondheidszorg (voor oudere patiënten) in België en Armenië, houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4. De Raad wijst erop dat verzoekster voor een beoordeling van haar medische problemen een beroep dient te doen op de daarvoor voorziene procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de verwijzing naar zijn arrest nr. 282 458, brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekster niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan dit arrest ten grondslag lagen en die betrekking hebben op een verzoeker met psychologische problemen afkomstig uit Guinee, kunnen worden vergeleken met de feiten die de thans voorliggende zaak kenmerken.

7. Een enkele verwijzing naar de algemene situatie van vrouwen in de Armeense samenleving en het geweld waaraan zij worden blootgesteld, is louter algemeen van aard en volstaat dan ook niet om in hoofde van verzoekster een individueel en objectief risico vast te stellen. Zij brengt geen concrete elementen aan die er op wijzen dat zij omwille van een specifiek profiel of omwille specifieke omstandigheden als vrouw een bijzonder risico loopt. In tegendeel, zij verklaarde nooit vervolgd te zijn geweest in Armenië en ook geen problemen te vrezen met iemand in Armenië (NPO 6 mei 2021, p.9).

8. Wat betreft het conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan volgt zij de redenering van het CGVS niet. Zij citeert een nieuwbericht van France Info van 23 februari 2023 en benadrukt dat de situatie tussen Armenië en Azerbeidzjan gespannen blijft.

De Raad wijst er evenwel vooreerst op dat de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen omtrent dit conflict gesteund zijn op een artikel van Wikipedia geconsulteerd op 21 juni 2023. Uit de door verzoekster bijgebrachte informatie blijkt geenszins dat de hieruit gedane analyse niet correct is, nu deze immers geheel in dezelfde lijn ligt. De Raad wijst erop dat ook in de bestreden beslissing erkend wordt dat er ondanks het staakt-het-vuren op 10 november 2020, nog steeds schermutselingen gemeld worden, maar dat deze beperkt blijven tot het grensgebied van beide landen. Verzoekster gaat er voorts volledig aan voorbij dat zij in het kader van haar eerste beschermingsverzoek niet de minste verwijzing maakte naar het conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan, de daarmee samenhangende securitaire instabiliteit, en het eventuele stresseffect hiervan op haar ook toen al door haar zelf wankel ingeschatte gezondheidstoestand. Dit terwijl dit conflict werd uitgevochten in de periode tussen 27 september 2020 en 10 november 2020, recent voor haar eerste asielerzoek ingediend op 23 december 2020. Het gegeven dat verzoekster toen geen verband legde tussen dit militaire conflict en haar wankele gezondheid is tekenend en ondermijnt, zoals de commissaris-generaal terecht stelt, de aannemelijkheid van haar huidige claim in die zin. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken. Ten slotte kan uit het rechtsplegingsdossier nergens blijken dat verzoeker afkomstig is uit het grensgebied noch uit Nagorno-Karabach. Zij maakt dan ook niet concreet in welke zin zij heden een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in verband met de huidige veiligheidssituatie in het grensgebied van Armenië en Azerbeidzjan.

9. Bijgevolg lijkt verzoekster geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling

in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25-26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij op 2 november 2023 een vraag tot horen heeft ingediend.

De Raad benadrukt dat een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092). Dit verzoek mag zodoende niet worden beschouwd als een bijkomende memorie.

In voormelde op 2 november 2023 ingediende vraag tot horen vraagt de verzoekende partij niet slechts te worden gehoord, maar geeft zij eveneens een verdere toelichting. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde toelichting geen rekening gehouden worden.

3.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.3. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt zij een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. er zitting van 15 december 2023 stelt verzoekster enkel, zoals blijkt uit het proces-verbaal, dat zij het niet eens is met de beoordeling in de beschikking dat zij geen nieuwe elementen zou hebben bijgebracht, redenen waarom zij vraagt haar zaak opnieuw te bekijken.

4.1. Zoals hiervoor uiteengezet, bestaat het doel van een vraag tot horen erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. De verzoekende partij beperkt zich er ter terechtzitting echter toe aan te geven het niet eens te zijn zonder verdere toelichting en zij vraagt de zaak opnieuw te bekijken zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in voormelde beschikking opgenomen gronden formuleert. Zij gaat dan ook in het geheel niet in op de gronden van voormelde beschikking en zij voert bijgevolg geen concrete elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij bij haar huidig tweede beschermingsverzoek geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans

aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES